

ΕΚΔΙΔΕΓΓΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΕΤΟΣ Α.

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 16 Μαρτίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 22

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΔΗΜΟΚΟΠΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ ΣΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΩΝ ΘΕΣΜΩΝ ΣΤΗΝ ΣΑΝΙΔΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ μερικοί αγαθοί άστοι—δέν θέλουμε να πούμε πώς υπάρχουν και άλλοι τόσοι ήλιθιοι—οί όποιοι πιστεύουν, διότι τους έκκαμαν να τώ πιστεύουν, ότι ο Βασιλεύς Γεώργιος ύπονομεύει τώ Σύνταγμα και καλλιεργεί καταλλήλως τώ έδαφος όπως ένα πρωί, αντίστασιως μή ούσης, καταλύτη τήν Βουλήν και εγκαθιδρύση αθεύτως τήν Μοναρχίαν.

Τώ πιστεύουν αυτό. Και υπάρχουν άνθρωποι οί όποιοι τους αφήνουν να τώ πιστεύουν. Διότι διά της πίστεως αυτής τρέφονται. Διότι επάνω στην πίστιν αυτήν τών αγαθών και τών ήλιθίων στηρίζουν τήν πολιτικήν τους ζωήν.

Άνευ της πίστεως αυτής θά ήταν πολιτικά πτώματα. Θα είχαν βρωμίσει μάλιστα. Και μόνον τήν άηδίαν θά έπρξενούσαν.

Τους γαλθαιζει ή Μοναρχία. Άλλά ποιά Μοναρχία και από ποιούς;

ΚΑΜΜΙΑΝ έρεξί δέν έχει ο Βασιλεύς μας να φορτωθή τά βάρη και τους μελεάδες της Μοναρχίας. Έως τώρα τουλάχιστον δέν έδειξε πώς έχει καμμιάν τέτοια διαθέσιν. Τούναντίον μάλιστα φροντίζει να πολιτευεται Συνταγματικώς, συνταγματικώτερον ή ηουν αναπτυκτικώτερον, από κάθε Έλληνα και από αυτόν άκομη τόν κ. Δηλιγιάννην.

Και έτα έτα αυτή ή πιστή άφοσίωσις Του, ή ύπερ τώ μέτρον άφοσίωσις Του, στο Σύνταγμα, απειλπίζει μερικούς οί όποιοι ό εροπολούν κάποιαν άλλαγήν πολιτεύματος, με όλιγωτέρας Συνταγματικής έλευθερίας και με μεγαλει-

τέραν άνάμιξιν του Στέμματος στις χώρας τήν διοίκησιν.

Άν ο Βασιλεύς παραβιάζει τώ Σύνταγμα, δέν διατάζουμεν να τώ άνομολογήσωμεν ότι τώ παραβιάζει επί τώ Δημοκρατικώτερον και όχι επί τώ Μοναρχικώτερον.

Άν δέν τώ παρεβιάζει, ή Σανίδα δέν θά του επέβαλλε τους Υπουργούς, ή Σανίδα δέν θά καταπατούσε αυθαδέστατα τώ Σύνταγμα, διά της έκπορήσεως της Βουλής, ή Σανίδα δέν θά έχρησίμευε ως Σπαρτιατική άσπίς για τώ Υπουργείον, όταν έρρίπτετο από του Κοινοβουλευτικού βήματος ή ροκέττα τών Στρατιωτικών Νομοσχεδίων.

Τώ Σύνταγμα έπροφύλαξε τήν Βασιλείαν από όλας αυτάς τάς δημοκοπικάς και Κυβερνητικάς αυθαδείας. Άλλά τώ Σύνταγμα δέν λειτουργεί. Άλλά ή Βασιλεία αφήνει τους Δημοκόπους να όργιάζουν εις βάρος και εν όνόματι του Συντάγματος.

ΠΤΕΡΥΓΙΖΕΙ εν τούτοις, και μ' όλα αυτά, κάποιος φάσμα Μοναρχίας στο κενόν. Υπάρχει εν τούτοις κάποιος Μοναρχικός μπαμπούλας ό όποιος δέν προμάζει δυστυχώς μόνον τά βρέφη και τά γράβια, αλλά και τους ένηλικους, αλλά κ' εκείνους άκομη οί όποιοι θέλουν να ποζάρουν ως σοβαροί και ως γνωστικοί άνθρωποι.

Υπάρχει και τώ φάσμα και ό μπαμπούλας. Άλλά και τά δυό τά έδημιούργησε ό κ. Δηλιγιάννης προς τώ συμφέρον του, διά νάντικα-

στήτη μ' αυτά τήν έλλειψιν πολιτικού προγράμματος.

Πρόγραμμα πολιτικόν σοβαρόν δέν είχε ποτέ. Ως μεταρρυθμιστής και ως αναμορφωτής δέν ήμπορούσε να παρουσιασθή. Έδιάλεξε λοιπόν τόν ευκολώτερον όδρον, τόν όδρον της Δημοκοπίας για να αναβή, στην αρχήν και για να στερεωθή επ' αυτής.

Και παρουσιάσθη ως Δράκων άκόμητος τών Θεσμών και ως Μεσαιωνικός Ιππότης, ως Όρλάνδος σιδηρόφρακτος, του Συντάγματος.

Και ο λαός τόν ύπεδέχθη ως σωτήρα του και ο λαός έπίστευσε ότι κάποιος ύπονομεύει τώ Σύνταγμα, διότι αν δέν υπήρχε ο κάποιος αυτός, ό κ. Δηλιγιάννη, θά παρουσιάζετο στα μάτια του κόσμου άπλούστατα ως Δόν Κιχώτος, αγωνιζόμενος κατά άνεμομύλων και ως Ταρταρινος εξοπλιζόμενος μέχρις όδόντων για να μυνθή κατά τών άυπαρκτων έχθρών.

Άν δέν έγεννουτε ό πονηρός Γορτύνιος τήν Μοναρχίαν, ο λαός ήμπορούσε αξιολογα να τώ είπη:

— Μα κύριέ μου, πεσοκοβεσθε κάθε μέρα για τους θεσμούς, μάς σεβήριτε κάθε πρωί και μίαν όμελέτταν Συντάγματος. Άξιος ό μισθός σας! Άλλά ποιός σας έπείραξε τους θεσμούς, ποιός σας έστραβοκοίταξε τώ Σύνταγμα, αφού όλοι μας και πρώτος πρώτος ο Βασιλεύς μας φροντίζουμε να τώ κρατούμε τώ Σύνταγμα σας πάντοτε σκεπασμένο με άραχνούφαντο τοίλι για να μή καθήσουν οι μυγες άπάνω του;

ΔΕΝ θέλουμε να πούμε πώς ό κ. Δηλιγιάννης είνε ό πρώτος και ό μόνος Δημοκόπος, ό εκπροσωπών τήν Κυβερνητικήν Δημοκοπίαν, ό ένας και ό κυριώτερος εκ των τριών της Σανιδας γεννητόρων.

Προϋπήρξαν δυστυχώς και άλλοι. Έπήραν δυστυχώς και άλλοι πρό αυτού τώ άροτρον στα χέρια τους και όργωσαν δημοκοπικώς τώ έδαφος της Κοινής γνώμης κ' έρριξαν επάνω του τόν παχύν και άκμαίον σπόρον της δυσπι-

στίας του Λαού προς το Στέμμα—τόν σπύρον από τόν όποιον ή Σανίδα άνεβλάστησε.

Ό κ. Δηλιγιάννης εύρηκε κάτω έτοιμο το έδαφος. Αύτός λίγο έκοπίασε. Κι' αύτός για ένα μόνον ήμπορεί να καυχάται, το όποιον είνε δημιούργημα του και κτήμα του, ότι έκαμε τον άγαθόν και άφελή λαόν να πιστεύη πώς ύπο νομεύεται το Σύνταγμα, πώς ο Βασιλεύς έ βάλληκε σώνει και καλά να απρέψη το Πολι- τευμα και να μάς διοικήρη Μοναρχικώς.

Η Μοναρχία έχρειάζετο στον κ. Δηλιγιάν- νην για να δικαιολογήρη τους θεσμούς του— το πολιτικόν του δηλ. πρόγραμμα. Καί οι θεσμοί πάλιν του έχρειάζοντο για να το φιλοτεχνή- σουν την Σανίδα—την μονην δηλ. και την κραταιάν αυτήν Δύναμιν ή όποια τόν βαστάει στην Αρχήν.

Ειργάσθη λοιπόν κανονικώτατα ο άνθρωπος! Διά της Μοναρχίας στους Θεσμούς, και διά των Θεσμών στην Σανίδα. Μένει τώρα να δούμε και σε ποιό λιμάνι ασφαλές θα μάς έδηγήση ή Σανίδα του.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ

Συνέχεια της Κυβερνητικής Δημοκο- πίας.— Πότε, πώς και γιατί δημοκο- πούν οι Άρχηγοί των Πολιτικών κομ- μάτων.— Το Στέμμα ένθαρρύνει την Δημοκοπία των Συμβούλων Του.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΗΚΕ

α... Πολύ άκόμα δε ή διψής φλογισμένη καρδιά! Υπόσχεση είνε στον άγέρα άπ' άγνωστα στόματα μου σαλπίζεται— ή μεγάλη αύρα έρχεται.

Νίτσε

— Πάει, τελείωσε! τελείωσε ή παλαιά δουλειά! τώρ' άρχίζουμε τη νέα... Υπογράφαμε πειά με τους παλαιούς το συμβόλαιον που μου ζήτησαν... έδωκα την υπογραφή μου... πέταξα τόνομά μου και δεν έχω τίποτε πειά μαζί τους! Δεν έχω πειά όνομα! τί μου χρειάστηκε έως τώρα; τί περισσότερο παρά για να με καλούν στο παλιό, στο ψευτοπαίχνιδο

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

Δέν τραγουδω τη δόξα σου. Στην προινή γαλήνη Ό κρουσταλλένιος φλοισβός σου την κελαϊδεί τερπνά, και πάλι όταν βυθίζεται ο ήλιος κι' όταν χύνη Τους μενεζέδες σε γαζούς και γραμμωτά βουνά,

Στης Σαλαμίνας το νησί τριγύρω πλημμυρίζει Άπάνω από το γαλανό και λάφανο νερό, μια λάμψη, μόλις ροδίνη, τη μέρα να θυμίζη Ποῦ σ' είχε βάρη ήλιο το αίμα το ίερό.

Τα καρβάκια τραγουδω που πάνε για τα ξένα, Κι' ως δείχνουνε στο βάθος σου φαντάσματα πανιών, Σά στοιχειωμένα φαίνονται, κι' όσα είδα έγώ σβημένα Λέω πως τα σέρνουν στη σιωπή των έρμων λιμανιών

Της βάρκας με το δίχτυα τους και με τα πεταχάρια, και κάτω από τη τάπητα τους τη φτώχεια του ψαρά, Κι' άκόμα με στα δίχτυα τους φανταχτερά τα ψάρια Νά σπαρταρούνε κομικά μαζί και θλιβερά.

Με παίρνει του Σιρόκου σου έμένα ή άγρια Λάμια, Όταν ανοίγη έτοι βαθυά το κύμα και κυλά Για μια στιγμή το λίγο φως στα σκοτεινά θαλάμια, και παρ' τη νύχτα του βυθού στα σύννεφα ψηλά.

Και τότεκόσω τ' ο κύματος τρελλούς τραγουδιστάδες Νά παίρνουν την άορίστη και μυστική πνοή Ποῦ κρέθουνε στους κύκλους των θαμένων, οι άχιβάδες και μιάν άτελείωτη άπ' αυτή να ψτείνουνε βοή...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

τους; δεν έχω πειά όνομα... δε θα το ξανακούσω... δε θα ξανατρομάξω στο άκουσμά του... τώρα και μπρός θα μιλω και θ' άκούω τον έαυτό μου... κι' ο έαυτός μ' υ είνε έ α υ τ ό ς μ ο υ παντού και πάν- τε... θυμάμαι το δηληπάριο π' ο μ' είχε δώσει να πιούμε κάποιος; Δε το ξεχνώ μα και δε το χαμπαρίζω! Το πίνω και σά θέλω το βγάξω σε λίγο ζεϊτικό! Οι σημερινοί ποτε δε θυστεργαν, δε θι- πεφάσιζαν να θυσιασθούν για το χατήρι του μέλλον- τος... "Ω το δηλητηριαστή! (δε θ' άποφάσιζαν να θυσιασθούν!) γιατί να θυσιασθ' ύν; Η έλευθερία μ' υ λοιπόν πρέπει να χωστάη εύγνωμοσύνη στη θυσία μου; Όχι! Έλευθερία δεμένη με της ανθρώπινες έφευρέσεις δεν είν' έλευθερία. Είν' άκόμη σκλαδιά... είνε σάν να μη πιστεύης πώς έκαμες ένα τέτοιο δρόμο και στέκεσαι και βλέπεις πίσω σου σά να θέλης να ξαναγυρίσης... γιατί δεν είσαι άξιος να π'ες πειά μπροστά! Μα έγω είμαι πειά έλευτεροσ! και δε στρέφω τα μάτια μ' υ... τραβώ μπρός! "Α, τί κλωτσιά ήταν αυτή πουδωκα στο σπάγγο που μου- χαν μπροδύει τα πόδια... ποιός, άλήθεια, μούζε δέσει τα χέρια και πρό πάντων τα μάτια και μου- λεγε πως ο σπάγγος είν' άλυσίδα; Κανένας από τους άνύπαρχτους άφεντάδες, βέβαια, που κατασκεύαζαν για φουσκμένην εποχή και για όρι- σμένες ανάγκες οι πρώτοι άνθρωποι... Άλλοίμονο! και μεις πουμάστε οι τε λ ε υ τ α ί ο ι τ ο ὕ ε τ- δ ο υ ς μ α ς, έξακολουθούσαμε να γυρίζωμε στη

«διαγεγραμμένη περιοχή» με δεμένα μάτια! Έννοιω- σες εσύ καρδιά θυσία, εσύ που έλευθερώθηκες πειά μπροστά, θυσία που να δε παρακολουθή;

— Έννοιωσες στής πρώτες στιγμές μετά τη κλωτσιά μου, της κλαϊάτικης παρακλήσεως ενός σάπιου μισοπεθαμένου... που τον άπ' τελείωσα με μια γριά γυριά στο σέβρο και τον εκαταχώνισα εις έναν έπινομο...

— Τιπτε άπ' αυτά δεν έννοιωσα... ο σπάγγος έσπασε κι' ούτε ξαναβάνη στο δρομο μου.

— Αυτό έμνεύεται... έλευθερώθηκες έπειτ' από άλ- λους... από άλλους άλλους.

— Δεν ήξερα πως είχαν κι' άλλ' έλευθερωθεί... μου τ'όκρυβαν...

— Αυτό σ' έσωσε... Έτσι το πείρες κατάδικος σου το έργο... το πείρες σά λήπτει να τ'αχτίσει εσύ πρώτος... σά να μη μπορούσε να γίνει άλλωδς... "Ω! μακάρι όσοι έλευθερωθούν από εγής να τ'επαιρναν έτσι! Για π'ες μου... πως έγινε;

— Ήτανε νύχτα... έννοιωθα μ' ού άπ' το μαν- τήλι πως τα μάτια μου άνοιξαν... ήθελα να ίδουή... τα άιστανόμουν σάν έξηγεωμένα άλατα να χλι- μιντούν άνήσυχμα... μα το μαντήλι ήταν όσκα λο να πέδη... άγωνιζόμουν και ένας ιδρωτας καψτερός μούκαψε τους προτάφους... σ' αυτή την έντασι των δυνάμεων... άκουσα' ελλογημένη στιγμή! Άκουσα στη διπλανή κάμερα πουδελαν: Τί έχομε 'μεις ν' άνακατετοίμε; τί μ'ες μέλλει; ως είνε καλά...» κ' είπαν τόνομα που μ'ες είχαν δώσει... ταράχτακα! νόμισα για μια στιγμή πως τάλαγα γ' ού αυτά τα λό- για... "Ίσως να τα είχα π'ή κάποτε. "Α! έτσι λοιπόν! "Ας ήμαι καλά έγω, ο—κι' είπα τότε τόνομά μου— άψ' ο είν' έτσι, ως είνε... Σας πετώ τόνομά μου... κι' έγω φεύγω... Έφύσαξα, δε μιλούσα. Ελλογημένη νύχτα! Σάν πέταξα στη διπλανή κάμερα τόνομά μου, δίνω μια τελευταία κλωτσιά, σπάζει ο σπάγγος, λυώνται τα πόδια μου, τα χέρια μου... ρίχνω το μαντήλι και τρέχω άλαλιασμένος στο δρομο... ανάσαινα... ανάσαινα για πολλή ώρα... έδλεπα πώς είχουν για καλά έλευτερος... πηδω και σάν άδως κατάδικος πουδύγε από τη φυλακή του... τρέχω κατά το βράχο τον άνένικα σάν άγριοκάστικο... Έκει θέλησα να σταθώ... μα δε μπορούσα... τα πό- δια μου δε μ'άκουγαν... και τρέχω... τρέχω ψηλό- τερα ως που χάραξε... "Ω! μονάχος κι' έλευτερος στην ελλογημένη μου χαρουγή είδα—"Ω! της χαρές μου και τους πόθους μου!—είδα για πρώτη φορά πέρα τη θάλασσα θαιπή και θαιμά τ' άκροβούνια... σε λίγο χρυσώθηκαν από τον ήλιο... ή θαιμάδα χά- θηκε όπως τόνομά μου, και γεμάτος άπ' άιστησι άκουα όλα τα σιγοψιθυρίσματα του μακροῦ δάσους... κι' σφαιρινόμουν όλα τα εσωδιόματα της πολύχρω- μης φύσεως...

Και σάν Πρόσπερος έγω, δλος μάγια και πνευ- ματικήν ένέργεια του είπα: Γύρε τώρα στα μαλακά χορταράκια σου, που είνε ώραφα στο θροσερόν ίσκιον του, νάποκοιμηθής, άδελφέ μου, για να ίδής τη συνέχεια αυτού του όνειρου... άγαπημένε άδελφέ μου, γύρε νάποκοιμηθής.

Κι' άποκοιμηήκε ο έλευθερωμένος άδελφός μου. Ό "Αριελ μαζί με τους άλλους άερίους συντρόφους του, σιγοψάλλοντας έστειλαν ένα χομδ από τους καλύτερους που ξέχουν και ή Ίριδα για χάρι της Άρμονίας ξεδιπλώθη από πάνου μας με όλα της τά- ώραφα χρώματα...

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

«Για ένα στεφανάκι; Το τραγουδι του Παμφίλου»

Πρόσωπα του δράματος

- Η Τρελλήν
Βεατρίκη
Βιργίνιος
Ό Γιατιός
Θεοδότη
Σιμωνέττα
Παμφίλος

(Μία εδρύχωρη στοά, τ'ε μίαν άρχαία τοσκανική έπαυλι όνομασμένη, Άρμιράντα, άνοιγμένη μεσ' ού πετρίνων στύ-

λων, ρωτεινή και ήσυχη καθώς μία πέτριχα μοναστηριού. Έπάνω στους κάθε μίαν από τις δύο πλάγιες πλευρές, εδρίσκειται μία θύρα με το έπιστύλιο σκαλισμένο μεσ' ού δύο άγαλμάτων, άνυψωμένων επάνω σε υποθαπτάγματα. Από μέσα από τα έλεύθερα τόξα των στύλων, που ή χε- λιδονοφωλητά μόνον στολίζει, φαντάζει ένας κήπος περι- τριγυρισμένος με φράκτες κυπαρίσσιων και λόφων από όπου προβάλλουν, σε όμοια διαστήματα, πυκνόφυτα άμάραντα κομμένα σε σχέδιο στρογγυλών νεκρικών καλπών. Στο μέσον είνε ένα πέτρινο πηγάδι, κι' επάνω εις τα χείλη του στρυφογυρίζει ένα σιδερένιο κλήμα, με τα τσικμιά του σκουριασμένα και συμπλεγμένα σε τρόπον ώστε να συγκρατούν τες ύδριες. Δεξιά και άριστερά, πλαγιασμένες επάνω στους ολόγυρα τείχους, προβάλλουν ή στέγες ο- που εύημεροῦν προσφυλαγμένα τα ξυνοδένδρα 'σ'ά μεγάλα και κοκκινωπά άγγεια άραδιασμένα επάνω στα σκαμνιά με διαφορετική τάξη. Άνάμεσα από μία κηχλιωτή θύρα, 'στο βάθος, φαίνεται το άγριο δάσος ότου παίζει ο πρωί- νος ήλιος' όραμα άπεριορίστων δυνάμεων και χαρών. Στη στοά, γύρω από τας πλίνθους των στύλων, είνε μα- ζωμένα άπειρα άγγεια άνθεμίδων, άπειρος γλυκών στη λεπτότητά τους την παιδική, άπέναντι 'στους στε- ρεούς και μακροβίους φράκτες. Και όλες ή χάρες της νεας άνοιξιας σκορπίζονται 'στην αυστηρή και μελαγχολικήν όψην που γεννοῦν ή συμμετρικές μορφές της άμαράντου και κρυφής πρασινάδας' ώστε ο κήπος γεννηή την άνθρο-

π(νην εικόνα ενός συλλογισμένου ανθρώπου κάτω από ένα ολόδροσο στεφάνι).

ΣΚΙΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ό κηπουρός Παμφίλος, κάτω από τη στοά καταγι- νεται να κλαδέυση ένα χαμδεδένδρο πορτοκαλλιές, νεοβαλ- μένο από το θερμοκήπιον και έτοιμο νάβήση μεσα σ' ένα άγγειον άκουμπισμένο επάνω σ' ένα έπιστύλιο άναποδο- γυρισμένο. Η νέα φύλαξ Σιμωνέττα, είνε κοντά του κσι παρακολουθεί με πλάνα μάτια, σγεδόν έκίκαμβα το έργον των έμπείρων χειρῶν).

ΠΑΜΦΙΛΟΣ τραγουδών:

- Για ένα στεφανάκι
Που είδα μία φορά,
'Στο κάθε λουλουδάκι
Στενάζει μία καρδιά.
Μετά 'το περιθόλι:
'Η νόμφη μου θάληξ
Μονάχη να μ' εύρη,
Μ' άγάπης μέθη όλη
Μετά 'στο περιθόλι...

Αύριο θα ξανοίξουν όλα τα λουλούδια... Έκατομμύρια λουλούδια... Δεν είδα ποτε μία πλειό ώραφα άνθησι. Τα μελίσσια θάχουν να βουζίζουν φέτος 'στην Άρμιράντα! Κάτω από τις στέγες άκούγατε ένα βούϊσμα που ζαλίζει.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
 ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
 Αθήναι 16 Μαρτίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
 ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

ΚΑΛΑ ΤΑ ΕΙΠΕ

σωστά, τσεκουράτι, δικαιοτάτα ο κ. Εισαγγελεύς στην δίκην της δ. "Οάγας Μπασκλιθάνη. Πιθανόν νάδικνε το κορίτσι. Πιθανόν ή ήρωίς της πλατείας τού Συντάγματος νά είχε λόγους σοβαρούς, μη αποκαλυφθέντας όμως κατά την διαδικασίαν, να όπλισθη με ρεβόλβερ και να φυτέξη μιιά σφαίρα στην πλάτη τού 'Επιόρκου έραστού της. Πιθανόν να έπυροδόλανε μόνον και μόνον για να ρεκλαμάρη την τιμήν της, όπως θέλουν να πιστεύσουν μερικοί, και για να παίξη τον τριπλοήν και μελοδραματικότερον ρόλον έρωμένης, θύματος και ήρωίδος.

Ο κ. Εισαγγελεύς όμως δέν ώμίλησε αποκλειστικώς για την κατηγορουμένην, δέν περιορίσθηκε μόνον σ' αυτήν. Ωμίλησε γενικότερον περί της τιμής, απέδειξε την έλαστικότητα την όποιαν επιδέχεται το άφηρημένον αυτό πράγμα, και μās απέκάλυψε με τους σαφείς και με τους φωτεινότετους λόγους του, μιάν πληγήν της κοινωνίας μας, μιάν ειδεχθεστάτην πληγήν, όχι πλέον των διαζομένων παρθένων, αλλά των έκδιαζομένων μνηστήρων διά της ασφαλεστάτης μεθόδου της Παρθενίας.

Μās είπε διλαδίη, ότι καθώς υπάρχουν διεφθαρμένοι νέοι οί όποιοι τόχουν για δουλειά να έξαπατούν τα άμυαλα κορίτσια, ύπο-

σχόμενοι σ' αυτά γάμον, έτσι υπάρχουν και διεφθαρμένοι, ήθικώς πάντοτε, παρθένοι οι όποιοι περιφέρουν τον έρωτά των απ' εδώ κι' απ' εκεί μέχρις ότου επιτέχουν κανένα ήλιθιον ό όποιος τρέμων πρό της έκτοξευόμενης καρ' αυτού άπειλής: ή την τιμήν μου ή την ζωήν σου! θίναλίθη να πληρώση διά του γάμου όλα τα όχι και τόσον αισθηματικά χρέη των προκατόχων του.

Χειροκροτούμεν και 'μείς την πανηγυρικήν άθώωσιν της ήρωίδος της πλατείας τού Συντάγματος. Αυτό όμως δέν μās έμποδίζει να χειροκροτήσωμεν και τους λόγους τού κ. Εισαγγελεύς και να παραδεχθώμεν ότι ύστερ' από δυό τρία τέτοια δράματα και από ίσοριθμους πανηγυρικές άθωώσεις, θα φιλοδοξούν να παίξουν ρόλον 'Ιωάννας Δ' "Αρκ της τιμής όλ' αι άβραϊ δεσποινίδες, εκείναι τουλίχιστον που γνωρίζουν τον εύκολον τρόπον να έκδικούνται την Τιμήν άλλ' άγνοούν και τον δυσκολώτατον τρόπον να την προστατεύουν κινδυνεύουσαν.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΕ

ένος κυρίου ό όποιος είδεν τήν δ. Φραγκοπούλου στον 'Αρχιεπιθρονον:

— «Μιά εύγένεια, μιιά άβρότης; έλαφρά, στο πρότωπό της, στο παρίστημά της, στις κινήσεις της. 'Υπόκρισις καλή, άρκετά καλή. 'Ιδίως στις τελευταίς πράξεις. 'Αλλά φωνή... 'Αλλά άπαγγελία; Θεέ μου! Πόσον θα έκέρδιζε ή νεαρα καλλιτέχνης αν έπαιζε παντομίμα, αν δέν ώμιλούσε κ' εγώ αν είμουν κωμικός...

«Για την μετάφρασιν του λογίου νέου κ. Χρυσανθάκου μιιά και μόνη λέξις: 'Απαίσια, άπαισιωτέρα και από το δράμα του 'Ονεί!»

ΜΙΑΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ

διαδηλώσιν, κυρορουμένην επί του παρόντος, μεταδίδομεν μεθ' όλης της δυνατής και επιβαλλομένης εύλαθείας στους αναγνώστας μας.

Οί μαθηται και αι μαθήτριά της Δραματικής του 'Ωδείου Σχολής σκέπτονται ή μάλλον το άπεφάσιαν μεθαύριον, που θα έλθη εδώ ό 'Άλλος 'Υπουργός της Παιδείας, να μεταδοήν έν σώματι και να τον παρακαλέσουν να τους άφήση κ'να δυό μήνας άκόμη τον κ. Τρουφριέ, μετά την λήξιν της άδείας του.

Κατόπιν της ειδήσεως αυτής, έλπίζομεν, ότι θάποστομωθούν και οι όλίγοι άκόμη οί όποιοι έξα-

κολουθούν νάμφιβάλλουν περί της τελεσφόρου διδασκαλίας των έταίρου της Γαλλικής κωμωδίας.

ΧΡΥΣΣΑΛΙΔΑ

"Όπως τρελλή του κάπου χρυσσαλίδα
 Στα μωροδάτα άνθη τρέχει γύρω
 Μέσα στην τρέλλα του χορού την είδα
 Να χύνη το παρθενικό της μύρο.

Μου μένισε το μύρο την καρδιά μου
 Τρελλές γυρίζω για να τήν πιάσω
 Τή χρυσσαλίδα που πετά μακριά μου,
 Του κάκου δέν μπορούσα να την φθάσω!

Τελείωσ' ό χορός κι' οί καλεσμένοι
 Φεύγουν, άδειάζει ή σάλα και γαλήνη
 Σκορπιέται ή καρδιά μου έρημη μένει
 'Αλλά ζωή το μύρο της, μου δίνει.

ΜΙΘΟΣ

ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΗ

ή να μη παραιτηθίη, να κάμη επί τέλους κάτι ό κ. Λυμπρίτης, να λάβη μιιά ώρισμένην άπόφασιν, για να ήσυχάσουμε.

Τόσες ήμέρες τώρα μās παιδεύει παραιτούμενος με τās πράξεις του και μη παραιτούμενος με τās επισήμους κι' επανειλημμένας δηλώσεις και αντιδηλώσεις και διαδηλώσεις του και μās έχει φέρει σε τέτοιο σημειον, ώστε όλοι είμεθα προθυμώτατοι να σου πούμε:

— 'Έχε μας παραιτημένους, κ. 'Υπουργέ, και μη παραιτείσαι του λόγου σου!

ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΣΚΗΝΗΝ

άκόμη δέν την είδαμε έν τή δράσει συνεπώς δέν πρέπει και να την καταδικάζομεν.

Είνε ή άλήθεια πως είδαμε τα τοιχοκολληθέντα προγράμματα της τα όποια καθόλου δέν μās ένθουσίασαν. 'Αλλά τί βγαίνει από ένα πρόγραμμα; Τά προγράμματα του Β. Θεάτρου, τα πρώτα, δέν είχαν ούτε «Μακεδονίαν» ούτε σκηνικά κοκορέτσια, και όμως το Β. Θεάτρον δέν έκαμε έως τώρα άπολύτως τίποτε.

'Επειτα τα προγράμματα τόσον των ύποψηφίων βουλευτών, όσον και των ύποψηφίων θεάτρων έχουν χίσει κάθε σημασίαν στον τόπον μας.

Καθόλου λοιπόν παραδοξιν από την «'Εθνικήν Σκηνήν» να βγίη τίποτε γενναίον, και γι' αυτό επί του παρόντος τουλάχιστον, νομίζομεν πως μās επιβάλλεται να είμεθα ψειδωλοι στους επαινοους και στις κατακρίσεις μας.

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ

βουλευτου, Κυβερνητικού μάλιστα, τον άκούσαμ

Μελίσσια και χελιδόνια παντού σε μεγάλον όργασμό κωφέλες και φωληές... Και σ'έν τί πράγμα συλλογίζεσαι Σιμωνέττα; Το στεφάνι;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ (συνερχομένη από την έκτασί της) Πουδ στεφάνι;

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Το νυφάτικο στεφάνι.

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Χαρά σ' έσένα Παμφίλε, πούχεις πάντα το γέλοιο σ'το στόμα! 'Εγώ λιγχι άκόμη κι' άποκοιμιώμου ολόβη. Τά μάτια μου είνε γεμάτα ύπνο. Την νύκτα είχαμε ξενόκτι: σ'την 'Αρμιρίντα... Και όλα αυτά τά μελίσια που κάνουν αυτό το χουσο βούιγμα... 'Απειλής γλυκούπνος. "Α, πως θα έκοιμιώμου εύχάριστα μέσα σ'τά χόρτα, εκεί κάτω, όπου είνε ύψηλά, έως το μεσημέρι. Χαρά σ' έσένα!

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. 'Αγρόπνησες την νύκτα; Για την 'Αρχόντισσα 'Ισαβέλλα; 'Ηταν άνήσυχη;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Δέν ήσύχησεν ούτε μιιά στιγμή. 'Εμεινα ώρες κι' ώρες μαζύ της, επάνω σ'την άστρακιά, κάτω από τή σελήνη, να της πλέκω και, να της ξεπλέκω τις πλεξούδες των μαλλιών. Κάθε τόσο μ' έρωτούσαν αν τις έβλεπα να λευκαίζουν... 'Η νύκτα ήτανε βροσερή' κι, αυτή μέσα στο έλαφρό φρέμα της επάγωνεν, έτριζαν τά δόντια της. Τί λύπη! Τί λύπη! 'Όταν την έπειθα να ξαναέμπαινε, έσηκώνατο, έκανε κανένα βήμα προς την έξοδο: άλλ' ό φόβος ξαφνικά την έπιασε. Κι' έφώναξε: «'Όχι, όχι. Είνε εκεί, είνε εκεί, πίσω από τή θύρα.»

"Α, αν άκουες τή φωνή της σ' αυτή τή στιγμή! Φαίνεται σ'έν άληθινά να είνε κάποιος πίσω από τή θύρα... 'Εμειναμεν έτσι ως τά χαράγματα... Μιά σεληνοφωγιά που για πρώτη φορά έβλεπα στή ζωή μου... Τραγουδούσαν τά νυκτοπούλια... Μου έσφιγγότανε ή καρδιά... Και ή Δέσποινα Βασιλική είχε κατετή και έκκλιγεν επάνω σ'τον έξώστη.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Καθμένο πλάσμα! Λυπούμαι πλειό πολύ αυτήν από την τρελλή, βλέποντάς την έτσι θυσιασμένη... χωρίς έρωτα...

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Πάντα σ'τον έρωτα έχεις τον νουν σου σύ;

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Και τί;

Μία παύσις

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Βλέπεις που σέρνει ό έρωσι!

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. 'Όταν δέν είν' εύλογημένος.

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Εύλογημένος; μās είνε! Λέγω για τή Δέσποινα Βασιλική...

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Για τή Δέσποινα Βασιλική; 'Ο νέος έκείνος κύριος, λοιπόν, που έρχεται με τάλογο...

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Δέν ξέρω, δέν ξέρω.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Ποιός είνε; Δέν ξέρεις;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Είνε ό άδελφός...

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. 'Ο άδελφός; Παιανού;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Του σκοτωμένου.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Του σκοτωμένου;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. 'Ο άδελφός του κυρίου που τον έσκότωσεν ό δοσκάς εις το Πότζιο Γεράρδη, σ'το δωμάτιο της 'Αρχόντισσας 'Ισαβέλλας...

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. "Α, καταλαβαίνω... Και τώρα έρχεται...

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Δέν ξέρω.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Την είδα τ'έλλο πρωί να πλανιέται σ'το δάσος. Φαίνεται πολύ νέος. 'Έχει μόλις το πρώτο άγκλό χνουδι σ'τά μάγουλα. Είχε δέση τάλογό του σ'ένα δένδρο' κι' έφαινετο σ'έν κάποιον να επερίμενε, σ'έν να έγύρευε κάποιον. 'Έρχεται για τή Δέσποινα Βασιλική;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Δέν ξέρω.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Μά δέν υπάρχει το αίμα μεταξύ τους; 'Αγαπιώντο από πρώτα, οί δυό άδελφοί με τις δυό άδελφές;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. 'Ιτως... Δέν ξέρω...

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Μά είν' άλήθεια—πες—πως τον έλλον τον έσκότωσαν σ'την άγκαλή της 'Αρχόντισσας 'Ισαβέλλας, ενώ έκοιμιώτανε, και ότι το αίμα την έβρεξε, και ότι έμεινε όλη την νύκτα άγκαλιασμένη με το πτώμα, και ότι την αύγή ήτανε τρελλή;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ. Ρώτησε τή γρηχ που ξέρει το κίς τι.

(άκολουθεί)

τόν λόγον αὐτόν τὸν βαρυσήμαντον, ἕνα βράδυ στὸ Βαριετέ.

— Καὶ ὅταν τελειώσῃ τὸ θέατρον ποῦ θὰ πᾶς; — Μετὰ τὴν Ἰταλικὴν ὑπερέστην, θὰ πάω στὴν Ἑθνικὴν ὑπερέστην, γιατί ἀπόψε, φαίνεται πὸς ὀχρῶμε θλονικτῖα στὴν Βουλῆν.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ

τῆς **Πλατείας τοῦ Συντάγματος** τὸ ὁποῖον διαλαμβάνει ἡ δραστηριότητος κ. **Ἀθ. Βάουλας** εἰρήτικε ἄλλε τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ. ἰδίως μας καὶ ξένα, καθὼς καὶ ἄλλα τὰ φύλλα τοῦ «**Νουμά**» ἀπὸ τῶν πρώτων ἀριθμῶν.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Διὰ τὸν «**Νουμᾶν**»

α') Ὑπὲρ τῶν ἔργων, κατὰ τὸν λόγον. Κατὰ τῆς φεντίας, τῆς γονθροειδοῦς φακλάμας τῶν ἰατρῶν; Διατί ἡ Ἀστυνομία ἐξελέγει, χάριν τῆς δημοσίου ὄψεως, ὅλα τὰ πολυόμενα, ξηνοδογεῖα, γαλακτοπωλεῖα κλπ; Διατί ἐπεμβαίνει; Διατί λοιπὸν νὰ μὴν ἐπεμβαίῃ ἡ Πολιτεία, ὁ Τύπος καὶ νὰ μὴ ἐρωτᾷ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κύριους, τοὺς τελειοποιηθέντας, ἐμαθόντας, δικηοῦσαντας, ἀκολουθήσαντας τὰς τὰς καὶ τὰς διασημωτήτας ἐν Εὐρώπῃ καὶ νὰ τοὺς γέγῃ;

— «Κύριοι, φέρετε τὰ πιστοποιητικὰ σας αὐτὰ ὅτι ἐξεμάθητε, δικηοῦσατε κλπ; Ποῦ εἶνε αὐτὰ; Ἢ γράφετε ὅτι θέλετε;

Κτυπήσατε, κ. «**Νουμᾶ**» τὴν μπαγαποντιὰ γιὰ νὰ σώσετε τὸ κοσμάκι.

β') Timeo Danos et domna ferentis... Αὐτὸ διὰ τὴν συμπλαχίαν καὶ τὰ παράτημα τῶν Τούρκων. Μόνον οἱ ἀγαθόπιστοι ἐν Ἑλλάδι Ρωμιοὶ τὰ πιστεύουσι. Ἡμεῖς ὄχι, καθὼ ζήσαντες ἐν Τουρκίᾳ. Πρῶτα νὰ ὑπογορασθῶν κί συμβάσεις, νὰ μᾶς δώσουν τὰς Ἑλληνίστας, τὰ προνόμια, νὰ μᾶς τὰ δώτουν ὅλα, καὶ τότε καὶ τότε νὰ πιστεύωμεν.

Ἀνώνημος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Ἐδαξίσαμε καὶ ἡμεῖς τὴν εἰρήην καὶ δὲν ἐξεπλήγμεν καθόλου, κ. Ἀβιάλλακτε. Ὁ κ. Λεβίτης παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως καὶ συνομιλήσας μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἀλλ' ἐν δὲν συνέβαινον αὐτὰ κ' αὐτὰ, κύριε, δὲν θὰ ἤκαζε καὶ ἡ βουλευτικὴ δημοκρατία ἢ ὅποις ἄ' ἀποτελέσθαι τὸ δεύτερον μέρος τῶν ἄρθρων μας. — Γιὰ ἄνομα τοῦ Θεοῦ, ὄχι περὶ ποιήματα, κ. Τρεβαδοῦρη! Γιὰ Ἀπταξίον διαγωνισμὸν μᾶς ἐπήρατε καὶ μᾶς στέλνετε καὶς ἐβδομῆδα ἀπὸ πενήντα στίχους; — κ. Π. Παπαδόπουλον Δῆμορχ. Πλατάνου. Ἐλάθαμεν τὴν συνδρομήν. Σὺς εὐχαριστοῦμεν.

Λ ΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ,"
ΔΕΔΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ
 νθη—δυτᾶ—ὀπόσοι
 λαθινὸς παράδεισος
 ΡΙΘ 20 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1903

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		28 Φεβρουαρίου 1903	31 Ἰανουαρίου 1903
Ταμείον	Εἰς μεταλλικόν	1,891,876.95	2,094,367.55
Ἐξωτερ. λογαριασμοί	» Τραπεζικὰ γραμματῖα Ἰονικῆς Τραπεζῆς	2,936,035.—	2,812,735.—
	» Κερματικὰ » δίδραγμα καὶ μονόδραγμα	4,335,578.—	4,410,804.—
	(Προῖον ἐκδοθέντος Ἑθν. Δαν. εἰς γρ. Ἑλ. Σι-δρ. 4 οἴο τοῦ 1902	20,441,970.32	18,062,011.14
Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλλ. Κυβέρν.	ἐπ' ἀναγκαστικῇ κυκλοφορ. γραμ.	11,346,976.62	11,816,028.—
» » » » δίδραγμα καὶ μονόδραγμα		69,778,575.47	69,778,575.47
Ὁμολ. Ἑθνικῶν δανείων	(Εἰς γρ. δρ. 23,767,036.80	13,500,000.—	13,500,000.—
	(» τραπ. γραμ. » 30,854,489.75	54,621,526.55	56,953,972.55
Προεξοφλήσεις		21,369,177.68	2,542,598.01
Καθυστερήσεις προεξοφλήσεων		2,620,539.27	2,558,850.67
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λ)σμοὶ ἐπ' ἐνεχρῶν γραματογρ.		10,373,960.22	11,101,877.97
Δάνεια ἐπ' ἐνεχρῶν ἐμπορευμάτων		332,220.60	537,161.30
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λ)σμοὶ ἐπὶ ὑποθήκῃ		50,142,410.68	50,161,768.37
Δάνεια εἰς δῆμους, λιμένας, καὶ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα		44,280,920.57	44,227,721.01
Χρηγήσεις εἰς γεωργικακτηματῖα		11,464,833.75	10,610,516.15
Καθυστερήσεις χρηγήσεων εἰς γεωργικακτημ. καὶ γραμ. Πρ. Τραπ. Ἑπιτροθεσσαλίας		4,120,160.09	4,225,089.30
Μετοχαὶ εἰς ἐγγυητοὺς Ἑταιρίας		4,020,202.25	4,020,202.25
Συμμετοχὴ εἰς Τραπεζᾶν Κρήτης		1,500,000.—	1,500,000.—
Τοκομερίδια ἐν γένει		137,246.87	372,501.87
Καταστήμ. Τραπέζ. καὶ κτήμ. ἐξ ἀναγκαστ. ἐκποιήσεων		8,031,578.59	8,012,972.27
Ἀπαιτήσεις ἐπισφραγῖς		2,316,684.58	2,343,551.68
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ		1,184,559.73	1,753,751.84
Ὑπηρεσία Ἑθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν		6,315.69	
Ἐξόδα ἐγκαταστ. (ἰδίως δαπάνη κατασκευῆς τραπέζ. γραμματῖων)		1,731,558.93	1,729,859.73
Λογαριασμοὶ ἐξαγ. συμμετοχῆς Κυβερνήσε. εἰς κέρδη ἐκ τρ. γραμμ.		2,007,040.—	2,007,040.—
Ἐξαγορὰ προνομίου Προνου. Τραπεζῆς Ἑπιτροθεσσαλίας		1,600,000.—	1,600,000.—
Προμήθειαι τροπῆς λαχειοφόρου δανείου (εἰς τραπ. γραμματῖα		700,000.—	700,000.—
Διάφορα		240,387.74	133,547.71
		347,067,327.06	348,450,510.84
Μετοχικὸν Κεφάλαιον		20,000,000.—	20,000,000.—
Ἀποθεματικὰ κεφάλαια		13,500,000.—	13,500,000.—
Τραπεζικὰ γραμματῖα ἐν κυκλοφορίᾳ :			
Ι Διὰ λ)σμὸν τῆς Κυβερνήσεως	δρ. 69,778,575.47		
II » » Τραπεζῆς	60,795,685.29	130,574,260.76	133,252,719.67
Κερματικὰ γραμματῖα δίδραγμα καὶ μονόδραγμα		12,500,000.—	13,500,000.—
Καταθέσεις ἄνευ τόκου εἰς μεταλλικόν		3,8087.92	333,827.22
Καταθέσεις ἄνευ τόκου		14,182,992.28	13,572,168.50
Ἐπιταγαὶ πληρωτέαι		3,641,918.68	1,150,101.06
Μερίσματα πληρωτέα		586,724.16	769,614.16
Καταθ. Δημ.σ. διὰ χρηγήσεις δανείων κατὰ τὸν ΒΦΜ' νόμον		283,749.94	283,749.94
Διεθν. Οἶκ. Ἐπιτροπῆ λ)σμοὶ καταθ. ἐκ δημ.			
ὑπεγγ. προσ. (Εἰς χρυσ. δρ. 132,681.25			
(» τρ. γρ. » 3,546,598.57		3,679,279.82	5,585,834.68
Ὑπηρεσία Ἑθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν			21,053.10
» » » τραπεζικὰ γραμματῖα		289,011.40	1,379,849.40
Καταθέσεις Δημοσίου εἰς χρυσόν		1,314,558.40	1,038,969.93
Καταθέσεις Δημοσ. εἰς τραπέζ. γραμμ. κατὰ τὸν Νόμον ΔΥΠΕ'		7,984,553.90	7,556,176.12
Καταθ. ἔντοκοι.		3,761,615.10	3,761,615.10
Λαχειοφόρον δάνειον Τραπεζῆς		59,258,800.14	57,878,885.91
Ὑπηρεσία λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς		48,085,950.—	48,085,950.—
Καταθέσεις Ταμειουτῆριον		1,460,878.—	1,715,516.—
Ἐντ. κατὰθ. Δημ. εἰς γρ. διὰ τὴν κατασκ. Σ. Π. Δεμερλή-Συνόρ.		3,186,744.37	2,136,841.87
» » » τραπεζ. γραμματῖα		11,346,976.62	11,816,028.—
Διάφοροι Λογαριασμοὶ		6,809,508.35	6,683,893.64
Διάφορα		1,584,780.99	1,711,454.71
		6,696,906.23	4,716,241.83
		347,067,327.06	348,450,510.84

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Μαρτίου 1903

Ὁ Διευθυντὸς τοῦ Λογιστηρίου

Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «**Νουμά**» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κισκία τῶν

πλατειῶν Συντάγματος Ὀμονοίας, Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείων Ὀικονομικῶν.